

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas I. Ab anno Christi 1300. ad 1310.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

SÆCULUM
DECIMUM
QUARTUM,

Continens res in Ecclesia
memorabiles, quæ contigerunt
ab anno Christi 1300. ad
annum 1400.

DECASI.

Ab anno Christi 1300. ad 1310.

1301. AD initium decimi quarti Sæculi
Romanæ Catholicæ Ecclesiæ præ-
fuit Bonifacius VIII. Sedem Constantino-
politana[m] tenuit Joannes Patriarcha, &
hoc dignitati Patriarchali se abdicante, ei-
dem restitutus est Athanasius.

Imperium Occidentis rexit Albertus Ar-
chi-Dux Austriæ, Orientis verò Androni-
cus II. Palæologus.

Reges potentissimorum regnorum erant

Gallie & Navarra Philippus IV. Hispania, hoc est, Arragonie, Legionis, & Castellæ, ac simul Sicilia Ferdinandus IV. Sancti IV. filius. Lusitania Dionysius Alphonsi III. filius. Neapolis Carolus II. Claudus. Anglia Odoardus IV. Bohemia Uladislaus IV. qui simul fuit Rex Polonia, in locum Uladislaui Lothici. Hungaria Andreas Venetus. Dania Ericus VII, Svecia Brigerius II. Norvegia Aquinus II. Tartarorum Rex fuit Cassianus, sexennio antè ad fidem Christianam miraculosè conversus. Turcarum denique Rex Ottomannus I.

Hoc eodem anno inter Christianos Principes varia orta sunt dissidia. Et primò quidem inter Pontificem & Philippum IV. Galliarum Regem oritur acerrima contentio: causam huic incendio dedit Bernardus Episcopus Apamiensis, quem Bonifacius Legatum miserat ad Philippum, pro expeditione Hierosolymitanâ suadendâ; dum verò hic impotentiùs loquitur de Summi Pontificis auctoritate in temporalibus, ac Philippo tergiversanti minas depositionis intentaret, ejusdem Philippi jussu in carcerem Archi-Episcopi Narbonensis Metropolitanus sui detrusus est, ut ab eo & Comprovincialibus Episcopis de crimine perduellionis judicaretur, prolatis septem capi-

pitibus, ex quibus accusatio coalesceret. His auditis Bonifacius, ut erat ardentioris ingenii, eum carcere eximi iussit, additis minis anathematis & depositionis, quæ jam nutantem & iratum Philippum in furorem impulerunt: inde scriptæ utrimque epistolæ acerbæ. Ferunt etiam, Petrum Flottam nobilem Arvernæ unguem utriq; fuisse in ulcere, meliorem scilicet militem, quam Legatum. Philippus ergo pecunias ex Galliis Romam deferri vetat; Bonifacius gratias Francis Regibus à Pontificibus factas suspendit: utroque inventi, qui facta suorum Principum defenderent, & adversarios accusarent. Et sic oleum abundè affusum est arfuro incendio.

In Hungariâ turbæ excitatæ, ubi, mortuo Andrea II. Rege sine prole, Proceres in electione novi Regis in diversas partes scissi, alii elegerunt Wenceslaum Bohemiarum Regem, & hoc recusante, Wenceslaum ejusdem filium: alii Ottonem Bavarie Ducem, alii Carolum Martellum, Caroli Claudi, Regis Neapolis filium: unde nova bella, & vastationes regni secutæ, & quantumcunque Pontifex anathemata sua fulminaret, compescere non potuit dissidiis feroces animos. Imò Presbyteri quidam Hungari eò insanie venerunt, ut fulmina

in

in Pontificem retorquerent, eique aqua & igne interdicerent, quorum audacia postea gravibus pœnis coërcita est.

✽(1302.)✽ Hoc anno orta est societas *Catalanica* dicta, seu *Romania*, quæ conflata est ex pace Siculâ. Nempe Gatalani, Genuenses, aliique Itali, quorum plerique erant Templarii, allatis secum ex Syria pecuniis, classem instruxerunt viginti triremium, quâ usque Constantinopolim omnia diripuerunt, & piraticam primò exercuerunt, deinde multis sibi Latinis adiutis Macedoniam vastaverunt, & Comitem Brennæ Athenis imperantem occidere, ejus ditionem cum Peloponneso occupantes, & ductis occisorum indigenarum uoxibus ibi sedem figentes. Hæc societas inferentibus damna & accipientibus Græcis & Latinis fuit fatalis.

Ischia Insula seu *Ænaria* dicta tantum sulphurei ignis evomit, ut omnes suas Insulas cum animantibus & arboribus sepeliërit: & mare pumicibus & cinere ad 200 millia passuum impleverit.

Flandri rebellant contra Regem Franciæ & ad Curtracum vicies mille pedites Flandri, & equites pauci, octo ferè equitum Gallorum millia, & peditum quadraginta millia deleverunt: visa fuit tanta cædes

des & tam inexpectata non ab hominibus, sed à Deo curata esse. Auditâ tantâ cæde Philippus continuò exercitu reparato, Flandriam quidem ingressus est, sed propter pluvias redire compulsus ultionem tantum spirâsse visus est. Sed & Bonifacius Anglos & Flandros aliunde concitâsse scribitur, & patrem esse desuisse in Philippum; quem filium rebellem & ingratum (utî agebat) experiebatur.

Albertus Romanorum Rex jura persequitur adversus Principes ac Præsules, qui ea sibi arrogârunt.

Mapheus & Guido Turrianus de Ducatu Mediolanensi disceptant, & hic priore excluso eodem potitur.

Carolus Martellus moritur, Hungariâ non potitur.

(1303.) Ultrò citròque discordiarum Pontificem inter & Philippum incendiariis missis, Bonifacius tandem anathema fulminat contra Philippum: quo ille parùm territus, Párisiis conventum Doctorum ac Præsulum haberi jubet, in quo accusatus est Bonifacius à Plessiano nobili viro de nece Cœlestini, intrusione illegitimâ in Sedem, aliisque etiam abominandis criminibus, quæ omnia tanquam ab exulceratis inimicis vel profus conficta, vel quædana
supra

supra veritatem exaggerata, quanto maiore
 re detestatione leguntur a bonis, tanto ar-
 dius & quovis faveo dulcius excipiuntur a
 heterodoxis, & masticantur plenis buccis
 & regeruntur & eructantur. His ergo
 criminum sordibus ad conventum
 lum collatis & depositis, ex eorum iudicio
 qui conventui intererant, provocatum est
 ad Capitulum generale, & Apostolicam Se-
 dem cum illa nacta esset legitimum Caput,
 neque simile Bonifacio. Quæ cum Ponti-
 fex didicisset, Romæ coram Cardinalibus
 se de objectis criminibus purgavit, & cen-
 suras in Philippum latas confirmavit, re-
 gnum sacris interdixit, academias docere
 vetuit, Francos sacramento fidei exsolvit,
 & Franciam Alberto addixit, eundemque
 cum Anglis & Flandrijs in eum immisit, &
 fecit, quæ irati facere possunt & solent.
 Mittitur interea in Italiam Guilielmus No-
 garetus de S. Felice nobilis Aquitanus,
 cum Plessiano accusatore viro forti & acer-
 bo, ut acta vel decreta in conventu Pari-
 siensi denunciarent. Hi communicatis
 consiliis cum Columnensibus acerrimis ini-
 micis Bonifacii, & adhibito sibi adiutore
 eorum audacissimo & infelicissimo *Sarrâ*,
 seu *Schiarâ*, in Etruriam veniunt, ubi tre-
 centos equites expeditissimos, & pedites

paucos, sed alacres scribunt, quibuscu in
Philippi nomen inclamantes, Anagniam
irrupunt, mussitante civitate, & Cardi-
nalibus aut conniventibus, aut fugâ dilap-
sis Bonifacium jam mori paratum cum or-
namentis Pontificiis in cathedra seden-
tem apprehendunt, ubi cum eum auda-
cius Nogaretus alloqueretur, Patarenum
hunc vocavit, quod ejus avus ob hæresin
combustus esse diceretur: sed audacior &
effratior Sciarra, colaphum Pontifici in-
fixisse armatâ manu, atque ad terram affli-
xisse fertur, quod aliqui perperam affan-
gunt Nogareto, qui Pontificem tantum in
custodiâ retinendum esse putavit. Tribus
diebus dilapsis, intra quos thesaurus Pon-
tificis direptus est, Anagnini resumtis a-
nimis irruerunt in Francos, atque ex iis a-
liquot interemerunt: vexillum Philippi
affixum Pontificis ædibus discerpserunt,
& cum Romanis accurrentibus liberum
eum Romam perduxerunt. Quod tamen
aliqui scribunt ab ipsis Francis factum esse,
vinctum eum Romam deducantibus. Sit
ut sit, Romæ statim in febrim ardentissi-
mam incidit Bonifacius, & mortuus est 5.
Idus Octob: cum sedisset annis octo, men-
se uno. & diebus 22.

Audito Casu Bonifacii statim Carolus
Si-

Siciliæ Rex cum mille quingentis equis
 bus & octo millibus peditum in auxilium
 Sedis accurrit, & ejus favore nixi Cardina-
 les statim elegere F. Nicolaum Bocacium
 Dominicanum, qui nunquam Bonifacium
 deseruerat, Patre Opilione natum in agro
 Tarvisino, virum eruditum & industrium
 Coronatus is est & appellatus Benedictus
 XI. alias IX. dicendus. Ad huic cum per
 percula mater accessisset, splendidis orna-
 ta vestibus, eam negavit esse matrem suam
 vilibus autem pannis amictam amplexatus
 est, & matrem agnovit. Ad Benedictum sta-
 tim Legatos Philippus misit, & inter ceteros
 Petrum de Bella-pertica Juris-Consul-
 tum magni nominis, quorum operâ Pontifex
 Regem & regnum restituit, Columnensibus
 pepercit, Nogaretum autem & Sciar-
 ram diro anathemate perculit. Et ut bo-
 nus Pater simul ac fortis Judex se gessit.

S. Ivo Juris-Consultus advocatus Pa-
 pillorum & viduarum Treborensis Presby-
 ter miraculis clarus moritur.

✽(1304.)✽ Benedictus XI. moritur
 Perusii, sublatus à Columnensibus vel Flo-
 rentinis per ficus veneno illitas: eo mor-
 tuo scissi sunt Cardinales, aliis successorem
 Bonifacii, aliis Regis Philippi amicum opo-
 tantibus.

Phi-

Philippus duplici victoriâ Flandros vin-
cit, navali merfis ac captis navibus 80. &
decem millibus Flandrorum cæsis, & ter-
restri Duacum inter & Insulas ad montem
Populeti ubi Rex ipse, cum 22. equitum &
peditum 60. millibus, eos numero multo
plures fortiter aggressus & feliciter cecî-
dit. Et sic pax tandem fuso multorum
sanguine confecta est.

Cassano Tartarorum Rege Christiano
mortuo succedit Campagadus, alii Car-
bandam nominant, frater Cassani & à fide
mox apostata, sub quo tota Christianitas
inter Tartaros concidit sed & Tartarorum
Imperium corrui, & Monarchia illorum
divisa est in plures Hordas.

Otto Dux Bavariz in Regem Hunga-
riz eligitur.

✱(1305.)✱ Eligitur Romanus Ponti-
fex Bertrandus de Argutis, Archi-Episco-
pus Burdegalensis dictus Clemens V, ami-
cus Bonifacii & olim inimicus Philippi, sed
nunc spe Pontificatus ei reconciliatus. Hic
dum per urbem inveheretur Lugduni, mu-
ri ruinâ multi interiêrunt, & inter cæteros
Joannes Brabantiz Dux dum frænum
Pontifici tenet cum Caroli Regis fratre,
qui etiam graviter læsus est. Tunc trans-
lata est Avenione Pontificis sedes, & annis
ibi-

ibidem 70. fixa permanfit, ideoque ab Iſta-
lis dicta captivitas Babylonica. Inter
huic inaugurationi Philippus Francia
Rex, qui etiam pleniffimè iterum abſolu-
tus eſt.

Wenceslao Bohemiæ Regi mortuo ſuc-
cedit Wenceslaus filius 16. annorum, ſed
corroboratæ jam nequitiaæ adoleſcens
propter quam Bohemiæ regnum perdidit
& Polonicum non ſervavit.

✽(1306.)✽ Olomutii Wenceslaus
Bohemiæ Rex interimitur & de ejus ſuc-
ceſſione turbatur regnum, Polonis Ulladi-
ſlaum Loſticum revocantibus & Alberto
Cæſare Rudolphum filium Bohemiæ præ-
ficiante.

Clemens Papa V. Philippo Galliarum
Regi, & Gallicanæ Eccleſiæ multas præ-
rogativas indulget.

Equites Hospitalarii & Templarii Hu-
gonem Regem Cypri deponunt, & in Ar-
meniam ablegant.

Rebellant Pariſini ob mutatam mon-
tam, & ipſe Rex obſidetur: ſeditioſi autem
per nobiles conglobatos, aut ferro tol-
luntur, aut per tortorem laqueo ſuffocan-
tur.

Robertus Bruſcus ex Angliâ in Scotiam
elapſus necato Cumeno in Regem Scotiæ
coronatur.

(1307.) Clemens præter alia multa pro Christianitate promovendâ præclare gesta, in Andronicum Græcorum Imperatorem, veluti schismaticorum & hæreticorum fautorem anathema vibrat, quem mox Carolus Valesius bello appetiturus erat.

Ludovicus cognomento Hutinus Philippi Regis Galliarum primogenitus Pamelonæ Rex Navarræ Coronatur.

Hoc anno incipit primum fœdus Helveticum ab Uriis & Sutiis & Unterunidis adversus Austriacos non præfectos, sed tyrannos initum. Dicti autem sunt deinceps uno nomine Suii *Les suisses*, quòd apud eos primum pro libertate pugnatum esset.

(1308.) Albertus Imperator Romanus Badenam Rhinfeldâ pergens à Joanne Sveviæ Duce, & ex fratre nepote nefariè jugulatur: Causa parricidii fuit, quòd infano juvenulo (vix enim annum decimum tertium attigisse dicitur) visus fuerit bona diutius detinere. Corpus interim humatum, sed postea jussu Henrici VII. refoffum Spiræ prope urnam Adolphi Cæsaris locatum est, ubi ambo vix palmum inter se distabant, qui tum viverent toto pænè orbe diffidebant. Percussores plerique tristi fato perièrunt. Joannes vagus

gus

gus & inops jam mendici, jam mercator
interdum agricolæ habitu tectus, post longos
quos errores ab Henrico Cæsare Pisis perpetuo
petuo carceri mancipatus est. Rudolphus de
de Wart una cum famulo Russelingo in
in rotam actus. Walterus de Esserbach
qui Regicidii svasor erat, & solum specta-
tor, per annos 35. in agro Wittenber-
genfi bubulcum mercenarium egit, igno-
ratus omnibus, donec se ipsum sub fine
vitæ prodidit. Ulricus de Palm in subur-
Basilææ primùm latitans, tandem in arce
suâ Altaburâ mœrore & inediâ contabuit
hunc exitum habuit regicidium, & exitus
regicidarum.

Henricus VII. Successit Alberto Comite
Luxenburgicus nobilior virtute quam
nere, magno Procerum consensu ele-
ctus, a Clemente Pontifice ipso festo
um Regum Aquisgrani coronatus. Hic
Joannem filium, postquam is duxisset
sabetham filiam Wenceslai Bohemi, Reg-
ni Bohemiæ hæredem fecit.

✱(1309.)✱ Carolo Claudio Rege Ne-
apolis mortuo succedit filius Robertus,
prætermisso Caroloberto, Caroli Martelli
primogeniti Caroli Claudi filio, sic Ponti-
fice approbante, ut Carolobertus anno se-
quenti reciperetur in Regem Hungariæ.

mercatorum
 s, post lo
 e Pisis per
 udolphu
 ngo viri
 fferbach
 m specta
 Wittenber
 git, igno
 sub fine
 suburbia
 n in arce
 ontabunt
 & exitium
 to Com
 quam ge
 nsu ele
 festo Tri
 us. Hi
 kisset El
 ni, Reg
 ege Nea
 bertus
 Martelli
 ic Ponti
 anno se
 garia.

✽(1310.)✽ Ad hunc annum referunt
 quidam extinctionem Ordinis Templario-
 rum, quos non tantum Philippus Gallia
 Rex, sed & alii Principes Christiani pleriq;
 oderant. Ut verò Ordo tanti nominis
 aboleretur hæc proxima causa fuit. Prior
 Montis Falconis in pago Tolosano cum
 Noffo quodam Florentino per magistrum
 in carcerem detexit crimina, &
 sacrilegia, quæ Templariorum domibus
 continebantur. Quare multi eorum vivi
 sunt exusti, & inter cæteros Joannes Mola
 magister Ordinis, quorum tamen ossa qui-
 dam ut Martyrum collegerunt & coluerunt.
 eos tamen Clemens (qui interrogandos
 de 14. capitibus) apostatas, Ido-
 latras & hæreticos professus est. Itaq;
 eorum ruinæ vera causa fuit rerum omni-
 um abundantia, deliciarum & vitiorum
 mater.

Hospitaliarii Equites S. Joannis in Insu-
 Cypri malè habiti à Rege, impetratâ ab
 Andronico Imperatore Græcorum Rho-
 Insulâ, eam anno præcedente aggressi,
 hoc anno in suam potestatem redigunt in
 festo Virginis Assumptæ, Turcis ex eâ eje-
 tis, qui inde Saracenos expulerant, & hi
 Græcos. Dux tam felicitis expeditionis
 fuit Falco de Villeredo, Nobilis Gallus,

M

qui

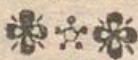
qui deinceps Dominus Maris, barbaris terribilis extitit. Ab hac Insula dicti sunt Rhodiani & fortissimè eam propugnârunt altero pòst anno adversus Turcos immenso exercitu eam cingentes, sed etiam magnâ clade cedere coacti sunt. Duce tunc temporis existente Amedæo Sabaudia Comite, qui propterea nomen Magni obtinuit, & Crucem albam in suo stemmate retulit, cum his litteris F. E. R. hoc est: *Fortitudo Ejus Rhodum Tenuit.*

Damnatio Bonifacii urgetur à Philippo Franciæ Rege, Nogareto & Guilielmo Pleffiano accusationem renovantibus, contra Francisco Cardinale Cajetano, Bonifacii ex fratre nepote, fortiter innocentiam propugnante. Renuit Clemens actione, in quâ plus odio, quam ratione ageretur, judicem agere, & causam tantæ gravis momenti, in quâ ageretur de Pontifice declarando illegitimo & hæretico ejusque ossibus exhumandis, ad Concilium Oecumenicum rejicit: sedatoque tanto tumultu per Philippo, rem in Doctorum & Theologorum, eorumque maximâ ex parte Gallorum conventu ventilat, eaque bene discussâ, Bonifacium Catholicum & legitimum Pontificem declarat: & sic tandem calumniæ in eum conquieverunt.

detur etiam Deus innocentiam Bonifacii
novissimo sæculo anno 1605. manifestare
voluisse, quando corpus ejus repertum est
integrum, præter labra nonihil corrupta &
nasum, vestibus etiam Pontificiis prorsus
illæsis & integris, inspectante universâ ci-
vitate Romanâ.

Clemens Papa Venetos, quod occupâs-
sent Ferrariam sacris interdicit, eorumq;
bona ubique terrarum primò occupantis
decernit: excitatis etiam in eos sacri belli
militibus: à quibus victi Veneti veniam
Avenione deprecantur per Franciscum
Dantulum, qui injectâ in collum catenâ
ferreâ tandiù jacuit ad Clementis pedes,
donec Venetias anathemate eximeret:
quare à suis postmodum canis cognomina-
tus est, quod tam diu ad pedes Pontificis
jacuerit, multis iridentibus, multis fa-
vioris mentis factum laudantibus.

Henricus Rex Romanorum cum exer-
citu venit in Italiam, ac primò Mediolani
accipit coronam ferream, & Maphæum
expulso Quidone restituit, sed mox in-
gens malum, Gibellinorum partes
intermortuas susci-
tavit.

M 2

DE.